

Володимир Миколайович Васильєв,

кандидат юридичних наук, Приватний навчальний заклад
«Міжнародний університет бізнесу і права» (м. Херсон),
кафедра адміністративного, кримінального права і процесу;
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5683-6566>,
e-mail: vassiliev.adm@gmail.com

**ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ЯК ОБ'ЄКТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ**

На підставі комплексного аналізу чинного національного законодавства та систематизації наукових поглядів щодо встановлення змісту і сутності підприємницької діяльності сформульовано авторське визначення цього виду суспільно корисної економічної діяльності. Виокремлено й охарактеризовано основні та додаткові ознаки, притаманні підприємницькій діяльності в умовах сучасного розвитку економіки держави та фінансового рівня життя суспільства. Узагальнено функції підприємницької діяльності, за допомогою яких розкриваються правові аспекти змісту й особливостей такого виду господарської діяльності.

Ключові слова: підприємництво, підприємницька діяльність, правова природа, суб'єкт господарювання, господарська діяльність.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Підприємницька діяльність як ключовий елемент ринкового господарства, невід'ємний фактор (ресурс) виробництва та найбільш розгалужений і поширений у міжнародній та вітчизняній практиці вид господарської діяльності має важливе значення для стабільного зростання економіки держави та фінансового рівня життя кожного члена суспільства. Цілком логічно, що держава з часів набуття незалежності приділяє значну увагу регулюванню підприємницької діяльності в національному секторі економіки, умовам і формам її здійснення.

Із розвитком суспільства та держави погляди науковців, практиків, вітчизняного законодавця на зміст і правову природу поняття «підприємницька діяльність» поступово змінювалися, уточнювалися, доповнювалися, а деякі зовсім втрачали свою актуальність. Це зумовлено не лише зміною соціально-економічного розвитку країни, вдосконаленням ринкових механізмів і конкуренції, насиченням ринку товарами необхідної якості, зростанням зайнятості населення, формуванням середнього класу, прискоренням інноваційних процесів, а також змінами, що відбулися на теренах нашої держави

останнім часом в усіх сферах життєдіяльності суспільства, проведенням урядових економічних реформ і активізацією євроінтеграційних процесів.

Стан дослідження проблеми

Проблематиці підприємницької діяльності, з'ясуванню її правової природи, змісту та сутності вченими, які працюють, як в економічній, так і в юридичній галузях (О. В. Бігняком, Ю. П. Битяком, В. В. Богущим, Т. О. Коломоець, В. К. Колпаковим, А. Т. Комзюком, О. В. Кузьменко, А. С. Ластовецьким, І. Д. Пастухом, А. С. Васильєвим, О. П. Подцерковним, В. С. Щербиною, Н. А. Саніахметовою, О. М. Вінником, В. А. Устименком, Р. А. Джабраїловим, В. М. Кампом, В. В. Ковтунець, О. Д. Крупчаном, Ю. М. Фроловим, С. В. Різником, П. П. Шляхтуном, Н. Г. Шукліною, Р. Б. Шишкою, Ю. О. Хорьковим та іншими), приділялося достатньо уваги але єдиного розуміння підприємницької діяльності як специфічного виду господарської діяльності, особливо під кутом зору у правовому значенні, нині не існує.

Мета і завдання дослідження

Метою статті є проаналізувати й узагальнити сучасні теоретико-правові підходи до розуміння змісту категорії «підприємницька діяльність» в юридичному аспекті та сформулювати авторське визначення цього поняття на основі чинної законодавчої бази і сучасних умов економічного розвитку України.

Для досягнення мети необхідно вирішити такі *завдання*: узагальнити існуючі погляди науковців на зміст поняття «підприємницька діяльність», які містяться в економічній і юридичній літературі; визначити законодавче розуміння підприємницької діяльності з метою вироблення базових вихідних положень подальшого дослідження; окреслити характерні ознаки та функції, властиві підприємницькій діяльності; запропонувати авторське визначення категорії «підприємницька діяльність» в юридичному розумінні.

Наукова новизна дослідження

На підставі поданого комплексного аналізу чинного національного законодавства та систематизації наукових поглядів щодо встановлення змісту й сутності підприємницької діяльності автор пропонує власне *визначення* даного виду суспільно корисної економічної діяльності – самостійний вид господарської діяльності, який здійснюється на свій ризик і під свою відповідальність суб'єктами підприємницької діяльності (фізичними та юридичними особами, зареєстрованими у встановленому законом порядку), має систематичний, ініціативний, правомірний та інноваційний характер і спрямований на отримання особистого доходу та суспільної вигоди.

Узагальнено й охарактеризовано ознаки, властиві підприємницькій діяльності. До *основних ознак* підприємницької діяльності пропонується відносити: систематичність, інноваційність, ризикованість, ініціативність, повну майнову відповідальність, спрямованість на отримання особистого прибутку, правомірність. До *факультативних (додаткових) ознак* автор відносить високий ступінь пристосованості до існуючих суспільно-економічних, політичних і правових умов у державі, спрямованість на досягнення публічних економічних результатів, обґрунтованість, безпосередність та опосередкованість здійснення такої діяльності.

Виклад основного матеріалу

Потрібно зазначити, що охарактеризувати таке багатогранне явище, як підприємництво, ретельно та всебічно дослідити пов'язану з нею таку категорію, як «підприємницька діяльність», а також з'ясувати фактори, які на них впливають, достатньо складно. Це пов'язано, передусім, з такими визначальними характеристиками підприємництва, як неоднорідність і динамізм. Цей специфічний вид людської діяльності має тенденцію швидко змінюватися під впливом багатьох чинників (технічних, економічних, соціально-психологічних, законодавчих, політичних тощо) тому підприємницька діяльність є, насамперед, поєднанням різних дій (управлінських, організаційних, виробничо-технологічних, маркетингових тощо), які забезпечують функціонування її механізму в цілому. П. Х. Верхан зазначає, що доволі важко знайти ще одну таку ж складну та неоднорідну сферу діяльності, оскільки в ринковому господарстві підприємництво реалізується на перехресті економіки, політики, техніки, юриспруденції, психології та етики [1].

Уперше термін «підприємець» з'явився у XVIII столітті на сторінках «Словника комерції», виданого у Франції в 1723 році, та тлумачився як «людина, що бере на себе зобов'язання щодо виробництва чи будівництва об'єкта» (наведено за: [2]). Разом із тим, поняття «підприємництво» (з англ. *enterprise, entrepreneurship*) було введено в понятійно-категоріальний обіг ірландським економістом Р. Кантільйоном, який запропонував під ним розуміти особливу економічну функцію, основною характерною рисою якої є саме ризик.

Пізніше концепція підприємництва як окремого виду діяльності вивчалася в межах економічної теорії та час від часу змінювалася разом із розвитком економічної думки. Поступово формуються різноманітні диференційовані підходи до розуміння змісту підприємницької діяльності як суспільного і правового явища, враховуючи суттєвий вплив, який здійснює підприємництво на всі види відносин у державі. Характерно, що в багатьох випадках категорія «підприємництво» (без прив'язки до застосування в тій чи іншій галузевій

сфері) безпосередньо пов'язується з певним видом суспільно корисної діяльності, через що ототожнюється дослідниками з такою категорією, як «підприємницька діяльність». Такої самої позиції дотримується і вітчизняний суб'єкт правотворчості, використовуючи в законодавстві переважно категорії «підприємець» і «підприємництво» замість громіздких словосполучень «суб'єкт підприємницької діяльності» і «підприємницька діяльність».

На початку вважаємо за доцільне розглянути економічний зміст і правову природу підприємництва, оскільки правове регулювання питань, пов'язаних із підприємницькою (господарською) діяльністю, випливає з його економічної природи. Так, на сторінках сучасної спеціальної літератури економічно-галузевого спрямування термін «підприємництво» (як ключовий в економічній теорії) розглядається і тлумачиться в декількох площинах, а саме: як соціально-економічна діяльність, спрямована на отримання прибутку шляхом задоволення потреб суспільства у товарах і послугах та характеризується високим рівнем ризику і відповідальності [3, с. 142]; як система господарювання, основана на ризиковій, інноваційній діяльності, метою якої є отримання підприємницького доходу та яка зачіпає або весь процес відтворення, або окремі його стадії (виробництво, розподіл, обмін і споживання) [4, с. 46]; як особливий тип господарської поведінки підприємців з організації розробок виробництва та реалізації благ з метою отримання прибутку й соціального ефекту [5]; як процес створення чогось нового, що має цінність; процес, що потребує часу і сил, вимагає прийняття на себе фінансової, моральної та соціальної відповідальності; процес, результатом якого є грошовий дохід і задоволення від досягнутого [6]; як організаційно-господарське новаторство на основі використання можливостей для випуску нових товарів або старих новими методами, відкриття нових джерел сировини, ринків збуту, реорганізації виробництва з метою отримання прибутків і самореалізації [7].

З аналізу наукових поглядів учених-економістів на визначення правової природи та сутності категорії «підприємництво», можна зробити проміжний висновок: усі ці думки є змістовно схожими, незважаючи на певні розходження (широкі чи вузькі точки зору), які не суперечать одна одній, а навпаки, лише доповнюють і конкретизують вже існуючі науково-економічні позиції. При цьому нескладно виокремити сукупність основних ознак, на яких ґрунтується підприємницька діяльність і які вирізняють її серед інших видів суспільної діяльності: вольовий і активний характер; ініціативність; систематичність; правомірність; високий рівень ризику та відповідальності; спрямованість на отримання доходу; використання новітніх технологій та інновацій; мобільність, динамічність підприємницьких дій.

Так, з економічної точки зору І. В. Гой та Т. П. Смелянська визначають такі специфічні властивості, притаманні досліджуваній категорії: свобода та самостійність рішень суб'єктів (вільний вибір виду діяльності, партнерів, вільне розпорядження прибутком); особиста економічна зацікавленість і відповідальність (підприємець діє заради збільшення власних доходів, несе відповідальність за зобов'язаннями та відшкодовує збитки); інноваційний характер діяльності (новаторство, творчість, створення нового товару, послуги, застосування нової технології, організації ділового процесу); наявність фактора ризику (можливість втрати ресурсів або неодержання доходів) [8].

Що стосується функцій підприємницької діяльності, за допомогою яких розкривається її зміст, то зазвичай учені-економісти до них відносять новаторську (інноваційну), господарсько-організаційну (ресурсну), політичну, соціально корисну, захисну, управлінську, міжнародну, особистісну.

Більшість дослідників-економістів наголошують передусім на особливій функціональній спрямованості підприємництва – економічній. Ми підтримуємо такий підхід, оскільки сутність підприємництва виявляється в отриманні певних економічних вигід – збільшенні прибутку, збереженні (зростанні) вартості капіталу, отриманні соціального ефекту тощо. Саме очікувана економічна вигода є винагородою за ризик, джерелом доходу підприємця, є критерієм оцінки ефективності використання ресурсів для реалізації певного комерційного проекту. Як слушно з цього приводу зазначає О. В. Бігняк, «основне, що вирізняє підприємця серед інших представників суспільно корисної діяльності, – це можливість і обов'язкове отримання прибутку» [9].

Крім того, такий різновид економічної діяльності вимагає від підприємця постійного оновлення способів і форм виробництва та реалізації своєї продукції. Потреба у змінюванні технології, виду продукції, її ціни зумовлена конкурентною боротьбою та бажанням збільшити обсяги реалізованих товарів і послуг, швидким реагуванням на умови ринку з метою недопущення нерентабельності суб'єкта підприємництва. Отже, на відміну від сталих (стаціонарних) форм і методів економічної діяльності підприємницька діяльність має бути мобільною, динамічною, ініціативною, супроводжуватися постійним пошуком нових, нетрадиційних технологій та застосуванням оригінальних комерційних здібностей особи. Якщо підприємство не виконує функції новатора, воно наражається на небезпеку банкрутства, санації або ліквідації. Саме інновації – соціально-економічні, технічні, інформаційні тощо – формують каркас економіки, обсяг і темпи впровадження сучасних інформаційних технологій, а тому впливають на всі соціокультурні зміни в суспільстві [10, с. 76].

Що стосується правничої літератури, то розтлумачення змісту такої дефініції, як «підприємницька діяльність», на її сторінках надається значно рідше, ніж в економічній, навіть незважаючи на той факт, що це явище характеризується безліччю багатограних правових якостей і властивостей, а також знаходиться в полі зору окремих юридичних галузей права. Зазвичай учені-юристи прагнуть виявити правові принципи, форми, методи підприємницької діяльності, встановити особливості елементного складу правового статусу суб'єктів здійснення цієї діяльності, дослідити механізм правового регулювання численних суспільних відносин, які виникають у підприємницькій сфері.

Наприклад, В. Ф. Попандопуло під підприємницькою діяльністю розуміє сукупність правомірних вольових дій, що здійснюються професійно, систематично та на власний ризик особою, зареєстрованою як підприємець, з метою одержання прибутку [11]. Як ініціативну діяльність господарюючих суб'єктів, основу на їх самостійності, особистій зацікавленості та відповідальності, новаторстві та ризику, інтерпретує підприємницьку діяльність Т. В. Кашаніна [12].

Більш широке визначення досліджуваного явища пропонують В. А. Мусіяка та В. О. Сизоненко. Вони трактують підприємницьку діяльність як «не заборонену законом ініціативну, систематичну діяльність приватних осіб (підприємців) і юридичних осіб, що базується на приватній або будь-якій іншій формі власності, спрямовану на отримання прибутку від виробництва товарів, виконання робіт та надання послуг, здійснювану на власний ризик і під свою відповідальність» [13; 14]. У цілому всім запропонованим ученими-юристами визначенням властива рідкісна єдність: всі вони розглядають підприємницьку діяльність як ініціативну, систематичну, ризиковану та, головне, – не заборонену законом.

Певний теоретичний і практичний інтерес становлять погляди правознавців на визначення характерних ознак підприємницької діяльності, які дозволяють отримати найбільш загальне уявлення про сутність і зміст такого виду діяльності. Примітно, що позиції вчених-юристів із цього питання майже співпадають з поглядами вчених-економістів. Як правило, до таких ознак належать: економічна самостійність; автономна воля суб'єкта; ініціативність; творчий новаторський характер; систематичність; ризикованість; повна майнова відповідальність; отримання прибутку; правомірність; законність; обґрунтованість [15, с. 8].

Що стосується нормативного визначення дефініції «підприємництво», то у вітчизняному законодавстві його було вперше використано суб'єктом правотворчості в Законі України «Про підприємництво» від 7 лютого 1991 р., який втратив чинність 1 січня 2004 р.

(відповідно до прикінцевих положень Господарського кодексу України від 1 січня 2004 р.). Зокрема, у ст. 1 названого законодавчого акта було закріплено, що термін «підприємництво – це безпосередня самостійна, систематична, на власний ризик діяльність по виробництву продукції, виконанню робіт, наданню послуг з метою отримання прибутку, яка здійснюється фізичними та юридичними особами, зареєстрованими як суб'єкти підприємницької діяльності у порядку, встановленому законодавством».

Із січня 2004 року у зв'язку з набранням чинності Господарським кодексом України¹ офіційно законодавче визначення підприємництва отримало дещо іншого змістовного навантаження: «самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, що здійснюється суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів та одержання прибутку» (ст. 42).

Отже, якщо порівняти зміст останніх двох норм-дефініцій, можна простежити, що законотворець нині не лише значно розширив коло діяльності суб'єктів господарювання, а й чітко закріпив цей вид діяльності як господарську, адже ст. 42 ГК України безпосередньо має назву «Підприємництво як вид господарської діяльності».

Слід зазначити, що метою підприємницької діяльності в кодифікованому акті визначено (крім отримання прибутку) також досягнення економічних і соціальних результатів. О. В. Бігняк, наприклад, вважає, що під досягненням економічних і соціальних результатів та отриманням прибутку слід розуміти прагнення суспільного визнання та бажання зайняти провідну позицію на тому чи іншому ринку, одержання коштів від прибутків, займатися благодійництвом тощо [9]. Однак наявне також критичне ставлення до вказаної ознаки. Так, В. М. Махінчук зауважує, якщо говорити про економічний результат як розвиток економіки в цілому, то це, як і соціальний результат, навряд чи буде основною метою підприємця, принаймні в переважній більшості випадків. Звичайно, успішність підприємницької діяльності залежить від того, чи може вона задовольнити суспільні інтереси, тобто від попиту на її продукт, а точніше – від різниці між попитом і пропозицією. А вже успішна підприємницька діяльність уже впливає на розвиток економіки та забезпечення соціального результату. Якщо б первинною метою підприємницької діяльності насправді було досягнення соціального результату, то не існувало б потреби у стягненні податків з підприємців [16, с. 102]. Така позиція є достатньо обґрунтованою. Ми також

¹ Господарський кодекс України : закон України від 16.01.2003 № 436-IV : редакція від 10.11.2018.

не будемо перебільшувати значення такої ознаки, як досягнення економічних і соціальних результатів. Хоча вона здається необхідною, визнавати її в як першочергову та основну не зовсім доцільно.

Окремі особливості та правові засади підприємницької діяльності закріплено у ст. 44 «Принципи підприємницької діяльності», ст. 48 «Державна підтримка підприємництва», ст. 49 «Відповідальність суб'єктів підприємництва» тощо Господарського кодексу України.

Правовий статус фізичних осіб – підприємців та інших осіб, які займаються підприємницькою діяльністю, коло договірних зобов'язань, що можуть виникати між суб'єктами підприємницької діяльності, а також деякі інші питання, які встановлюють особисті немайнові та майнові відносини у підприємницькій сфері, врегульовуються на сьогодні також нормами Цивільного кодексу України (глава 5 «Фізична особа – підприємець»).

Український законодавець під господарською діяльністю розуміє діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, спрямовану на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність (ч. 1 ст. 3 Господарського кодексу України).

У ч. 2 ст. 3 Господарського кодексу України закріплено, що залежно від мети, способу організації та здійснення господарська діяльність може бути комерційною (підприємницькою) та некомерційною (непідприємницькою). Законодавець наголошує, що господарська діяльність, яка здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів та з метою одержання прибутку, є підприємництвом, а суб'єкти підприємництва – підприємцями. Водночас господарська діяльність, яка здійснюється не з метою одержання прибутку, – некомерційна господарська діяльність. За такого підходу стає зрозуміло, що підприємницька діяльність є частиною більш широкого поняття «господарська діяльність», вони співвідносяться між собою як ціле та частина. Слід також відзначити, що основні засади правового регулювання некомерційної діяльності закріплені у главі 5 Господарського кодексу України, а комерційної (підприємницької) – у главі 4 ГК України.

У пункті 14.1.36 ст. 14 Податкового кодексу України, на наш погляд, більш-менш конкретизовано юридичний зміст поняття господарської діяльності – це «діяльність особи, що пов'язана з виробництвом (виготовленням) та/або реалізацією товарів, виконанням робіт, наданням послуг, спрямована на отримання доходу і проводиться такою особою самостійно та/або через свої відокремлені підрозділи, а також через будь-яку іншу особу, що діє на користь першої особи, зокрема за договорами комісії, доручення та агентськими

договорами»¹. Таке розуміння господарської діяльності, скоріше, відповідає змісту понять «підприємницька діяльність» або «підприємницька господарська діяльність», що передбачені Господарським кодексом України, оскільки однією з ознак господарської діяльності визначено спрямованість на «виготовлення та/або реалізацією товарів, виконання робіт, надання послуг та отримання доходу».

Висновки

Через те, що підприємницька діяльність, будучи значним поштовхом до високої продуктивності праці, отримання прибутку і зрештою – до кращого задоволення суспільних потреб, не лише виступає показником економічного розвитку країни незалежно від її політичного устрою та суспільної формації, а й набуває важливого стратегічного значення для європейського співтовариства щодо вирішення глобальних проблем у вітчизняному секторі економіки. Характерно, що підприємницька діяльність як специфічний вид господарської діяльності є досить вразливою та складною, вона безпосередньо залежить від багатьох неоднорідних факторів, які утворюють так зване підприємницьке середовище. Успішний розвиток підприємництва в Україні залежить від створення державою оптимальних умов правового, економічного та суспільно-політичного характеру, які мають надавати реальну можливість особам повною мірою реалізовувати своє конституційне право на підприємницьку діяльність, утворювати атмосферу підтримки підприємництва як основи соціального прогресу.

Список бібліографічних посилань: 1. Верхан П. Х. Підприємство. Його економічна функція та суспільно-політична відповідальність. Київ : Юрінком, 1994. С. 56. 2. Гетьман О. О., Шаповал В. М. Економіка підприємства : навч. посіб. 2-ге вид. Київ : Центр учб. літ., 2010. С. 62. 3. Майборода Ю. В. Теоретико-методичні основи підприємницької діяльності в Україні. *Проблеми і перспективи розвитку підприємництва*. 2013. № 2 (5). С. 139–142. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pirpr_2013_2_29 (дата звернення: 12.11.2018). 4. Кох А. В. Трансформація сутності підприємництва. *Вестник Ленинградского государственного университета им. А. С. Пушкина*. 2011. № 1. Т. 6. Економіка. С. 44–51. 5. Варналій З. С. Мале підприємництво: основи теорії і практики : навч. вид. 4-те вид., стер. Київ : Знання, КОО, 2008. С. 20. 6. Хизрич Р., Питерс М. Предпринимательство или Как завести собственное дело и добиться успеха : пер. с англ. М. : Прогресс, 1992. С. 26. 7. Мочерний С. В. Основи економічних знань : підручник. 2-ге вид. Київ : Академія, 2001. С. 137–138. 8. Гой І. В., Смелянська Т. П. Підприємництво : навч. посіб. Київ : Центр учб. літ., 2013. С. 69.

¹ Податковий Кодекс України : закон України від 02.12.2010 №. 2755-VI : редакція від 04.10.2018.

9. Бігняк О. В. Підприємництво як предмет правового регулювання в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04. Донецьк, 2007. С. 13. 10. Копотева И. В., Никула Й. Социальные инновации в изменяющейся сельской среде России. *Экономические и социальные перемены: факты, тенденции, прогноз*. 2008. № 2 (2). С. 74–84. 11. Попандоупо В. Ф. Коммерческое (предпринимательское) право : учеб. для студ. вузов, обучающихся по спец. «Юриспруденция». М. : Юристъ, 2003. С. 20. 12. Кашанина Т. В. Предпринимательство: правовые основы : учеб. пособие. М. : Юрид. лит., 1994. С. 9. 13. Мусияка В. Л. Правовые основы предпринимательской деятельности : учеб. пособие. Харьков : Бизнес-информ, 1995. С. 5. 14. Сизоненко В. О. Сучасне підприємництво : навч. посіб. Київ : Знання-Прес, 2008. С. 5. 15. Селіванов В. Концептуальні засади Кодексу про підприємництво України. *Право України*. 1995. № 2. С. 3–12. 16. Махінчук В. М. Розмежування понять господарської та підприємницької діяльності за законодавством України. *Університетські наукові записки*. Хмельницький, 2012. № 3 (43). С. 97–103.

Надійшла до редколегії 13.11.2018

Vasyliiev V. M. Concept and features of entrepreneurial activity as an object of administrative and legal protection

The article is devoted to the study of the category “entrepreneurial activity”, its definition in legal sense, as well as clarification of the legal nature and characteristics. On the basis of a comprehensive analysis of the existing national legislation, as well as systematization of scientific views on the establishment of the content and essence of entrepreneurial activity, the author’s definition of this type of socially useful economic activity is formulated.

Under the entrepreneurial activity it is proposed to understand the independent type of economic activity, which is carried out at its own risk and under its responsibility by the subjects of entrepreneurial activity (individuals and legal entities registered in the manner prescribed by law), which is systematic, initiative, lawful and innovative and aimed at obtaining personal income and public benefit.

The main and additional features that are characteristic of entrepreneurial activity in the conditions of modern development of the state economy and financial level of life of the society are determined and described. The main features of entrepreneurial activities include: systematic, innovative, risk-taking, initiative, full property liability, focus on personal profit, legality. To the optional (additional) features of entrepreneurial activity include: high degree of adaptability to existing socio-economic, political and legal conditions in the state, focus on achieving public economic results, substantiation, directness and mediation of such activities.

Generalized functions of entrepreneurial activity, through which the legal aspects of the content and features of this type of economic activity, are revealed.

Keywords: entrepreneurship, entrepreneurial activity, legal nature, business entity, economic activity.

